

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-50/06)

(2006/C 96/04)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 27 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Condou-Durande i Rudiego Troostersa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Niderlandów.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie stosując wobec obywateli Unii Europejskiej dyrektywy 64/221/EWG Rady z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego⁽¹⁾ lecz stosując wobec nich ogólne ustawodawstwo dotyczące cudzoziemców, które umożliwia ustalenie systematycznego i automatycznego związku pomiędzy skazaniem a wydaleniem Królestwu Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 8 lit. e) Vreemdelingenwet (niderlandzkiej ustawy o cudzoziemcach) z 2000 r. stanowi, że cudzoziemiec przebywa na terytorium Niderlandów zgodnie z prawem jako obywatel Unii Europejskiej tylko wtedy, gdy jego pobyt znajduje podstawę w przepisie prawa, w szczególności w przepisie Traktatu WE.

Ponadto większość przepisów Vreemdelingenwet z 2000 r. znajduje nieograniczone zastosowanie do „cudzoziemców”, przy czym pojęcie to obejmuje zgodnie z art. 1 lit. m) ustawy również obywateli Państwa Członkowskiego UE. W ten sposób Vreemdelingenwet z 2000 r. nie odsyła do dyrektywy 64/221/EWG, a ustanowione przez tę dyrektywę zasady nie zostały również przejęte przez tekst ustawy. Ponadto zobowiązania wynikające z dyrektywy 64/221/EWG nie zostały transponowane w tej ustawie w jasny i jednoznaczny sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.4.1964, str. 850

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht w Kolonii z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie Arcor AG & Co. KG przeciwko Republice Federalnej Niemiec, przy udziale Deutsche Telekom AG

(Sprawa C-55/06)

(2006/C 96/05)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 2 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht w Kolonii (Niemcy), z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie Arcor AG & Co. KG przeciwko Republice Federalnej Niemiec, przy udziale Deutsche Telekom AG.

Verwaltungsgericht w Kolonii zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 1 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2887/2000⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż określony w art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia obowiązek ustalania opłat na podstawie kosztów oznacza minimalny wymóg, od którego przepisy Państw Członkowskich nie mogą odstąpić na niekorzyść beneficjentów?
2. Czy zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2887/2000 koszty, na podstawie których należy ustalać opłaty obejmują również odsetki kalkulacyjne oraz amortyzację kalkulacyjną?
3. W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej:
 - a) Czy podstawą kalkulacji tych odsetek oraz amortyzacji jest wartość odtworzeniowa składnika aktywów pomniejszona o odpisy amortyzacyjne dokonane do dnia wyceny, czy też wyłącznie wartość odtworzeniowa wyrażona w cenach bieżących w dniu wyceny?
 - b) Czy w każdym przypadku notyfikowany operator jest zobowiązany do przedstawienia szczegółowych zestawień kosztów, stanowiących podstawę obliczenia odsetek kalkulacyjnych i odpisów amortyzacyjnych, w szczególności gdy koszty te nie mogą zostać przypisane konkretnej usłudze (koszty ogólne)?

- c) W przypadku odpowiedzi negatywnej lub w części negatywnej na pytanie b):

Sprawa C-59/06 P

(2006/C 96/06)

Czy zestawienie kosztów może zostać zastąpione oszacowaniem wynikającym z analitycznego modelu kosztów?

Jakie warunki metodologiczne i inne wymogi musi spełniać ten alternatywny sposób oszacowania kosztów?

- d) Czy organowi regulacyjnemu przysługuje w ramach jego kompetencji, określonych w art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia (WE) nr 2887/2000, swobodne uznanie w zakresie badania, czy opłaty zostały ustanowione na podstawie kosztów?

- e) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie d):

Czy swobodne uznanie dotyczy również metody kalkulacji kosztów oraz określenia odpowiednich odsetek kalkulacyjnych (od kapitału obcego lub kapitału własnego) i odpowiednich okresów amortyzacji?

Gdzie znajdują się granice tego swobodnego uznania?

- f) Czy wymóg ustalania opłat na podstawie kosztów służy ochronie praw konkurujących beneficjentów oraz czy mogą oni skutecznie dochodzić swoich praw, w przypadku gdy opłaty za dostęp nie są ustalane na podstawie kosztów?

- g) Czy na notyfikowanym operatorze spoczywa ciężar dowodu, w przypadku gdy w określonym w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 2887/2000 postępowaniu nadzorczym lub w następującym po nim postępowaniu sądowym koszty w całości lub w części nie zostały udowodnione?

- h) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie f) i g):

Czy na notyfikowanym operatorze spoczywa ciężar dowodu dotyczący kalkulacji kosztów także wówczas, gdy podmiot konkurujący zaskarży, jako beneficjent, dokonane przez organ regulacyjny na podstawie przepisów krajowych zatwierdzenie cennika, z uwagi na to, iż zatwierdzone opłaty za dostęp są zbyt wysokie na skutek nieprawidłowej kalkulacji kosztów?

(¹) Dz.U. L 336, str. 4.